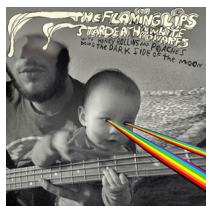

The Flaming Lips - Dark Side Of The Moon (Warner Bros, 2009)

Scris de VS

Joi, 25 Martie 2010 09:29

In 1988, dupa 741 de saptamani de prezenta continua in Billboard 200, albumul produs de Alan Parsons pentru Pink Floyd la studiourile Abbey Road in 1973 parasea pentru 7 zile topul vanzarilor mondiale. Oroare! Cauzele sunt inca incerte (existau doar bani pe piata mondiala: Razboiul Rece se incheia, Romania isi platise datoria externa *in full*). Se speculeaza inca in jurul conspiratiei ce a dus la o asemenea bizarerie. Desi cele 7 zile au trecut chinuitor de sfasietor, astazi, albumul este in urcare, pe locul 165.

Cu 10 ani inainte de infamia descrisa mai sus, Johnny Rotten, in stilul veritabil al unui sportiv roman in deplasare, intra intr-un magazin londonez si pleca pe sub camasa lui anarhista cu un tricou verde pe care uitase sa-l plateasca. Un tricou istoric am zice, pentru ca cinicul de serviciu al lumii avea sa-l poarte in mai multe concerte ce au constituit (asa cum elita pop-culturala l-a instituit), sfarsitul unei epoci. "I hate Pink Floyd", imprimeu cauciucat pe nailonul verde-malachit, devenea una din emblemele noii ordini mondiale a criticii. Si atunci ironia era aceeaasi: sperantele intr-un viitor industrial luminos erau subminate de propriile-i produse. Ca si acum, nu transpiratia era problema, ci inspiratia pe care supra-incalzirea creierului o aducea cu sine. Calitate, volum, ipocrizie, subiecte ce nu-si au locul aici.

Deci Unileverul muzicii (Pink Floyd) era o chestie la moda de urat, pentru ca taia (prin inovatiile sale tehnologice si comerciale) avantul creativ DIY (Sex Pistols) ce avea de atunci sa vanda la fel de mult, pe o piata deja creeata.

De curand Johnny Country Life Butter (si nu, punk-ul nu a murit!) ne spune ca nu a urat niciodata Pink Floyd (si ca mai avem multe de aflat despre persoana lui complexa), ba chiar este trupa lui preferata, si, ca orice fan, visul lui este sa cante pe scena cu idolii sai concitadini, si chiar ca pe vremuri isi inchipuia ca Paul Cook e Nick Mason, Sid Vicious - Waters, Steve Jones - Gilmour, iar el, desigur, Syd Barrett. Cred ca nici lui Malcolm McLaren nu i-ar fi displacut una ca asta... Scuzati iconoclasmul, dar Lydon ne-a declarat de curand ca vrea sa traga Dark Side' cu Waters si Gilmour, iar de aici numai de bine...

The Flaming Lips - Dark Side Of The Moon (Warner Bros, 2009)

Scris de VS

Joi, 25 Martie 2010 09:29

Sunt de o vreme de parere ca, in pauzele contractuale sau de inspiratie, trupele ar putea sa se ocupe facand cover-uri, asa cum (poate nu din aceste motive) face foarte frumos Beck (<http://www.beck.com/recordclub/>). Si cum au facut The Flaming Lips impreuna cu Strardeath And White Dwarfs (trupa fiului lui Coyne) + Henry fucking Rollins si Peaches, prefigurand, poate (hahaha) grozavia ce-am expus-o in paragraful precedent. Nu e vorba nici de burghezie nici de revolutie, ci de un album foarte bun, de o chestie frumoasa: muzica.

Cred ca la faptul ca trebuia sa-i fie dedicat lui Syd Barrett s-a gandit Henry Rollins cand a rostit primele versuri de pe album, "I've been mad for fucking years..." o declaratie cu puternice radacini autobiografice. Stim, sper cum suna DSOTM, si va voi spune deci, doar ce e diferit aici: basul e mai violent, tempo-ul usor accelerat, chitara mai abraziva decat fineturile abisale ale lui Gilmour, tobele mai light, improvizatia putin mai libera, electronica de secolul 21. Vorbim, pana la urma, tot de pop, si chiar disco.

Ce albume de genul asta mai stiti, sau ce ar trebui neaparat sa se faca? Cred ca si mai amuzant ar fi sa ne gandim la nefacute! Sa incerc: Iggy Pop (Asigurari) sa traga Thriller (Michael Jackson).